

nu vse župnije za njegovo plodonošno 12letno delovanje pri Sv. Jurju ob Ščavnici in mu želel božjega blagoslova v njegovi novi župniji Gomilsko v Savinjski dolini. Korošak Tone pa je deklamiral ganljivo slovo, ki je vse ganilo do solz. Nazadnje se je g. kaplan poslovil od vseh zbranih ter nas bodril, naj tudi v bodoče živimo po Kristusovih naukih, da bomo, četudi sedaj ločeni, enkrat vendar prišli zopet skupaj, kakor pravi poslovilna pesem: »Da bi na desnici stali pred Sodnikom zadnji čas in se nikdar ne ločili...« Vsem nam je bilo težko ob slovesu, zlasti še, ko je domači pevski zbor pod vodstvom organista g. Kocheka zapel poslovilno pesem: »Dolinice, hribovi vi! Od

bruarja na Slivnico. Nesrečno naključje je hotelo, da je padel v potok in podlegel poškodbam. Za njim žaluje žena in tri že preskrbljene hčerke. Bog mu bodi mil sodnik!

Sv. Janž na Dravskem polju. Srečna je bila naša župnija od 5. do 12. februarja, ko smo imeli sv. misijon. Vsaki dan je bila cerkev polna, prišlo je tudi mnogo ljudi iz sosednjih župnij. Govori gg. misijonarjev so bili izbrani in jedrnat, ljudje so govorili, da bi jih poslušali celi dan. Kmečko ljudstvo uvidi samo, da mu je treba pravih naukov, takih, ki bodo ljudstvo dvignili in vodili po pravi poti. Take nauke pa nam daje naša vera. Ko bi moderni svet spoznal, kako daleč je zabredel v

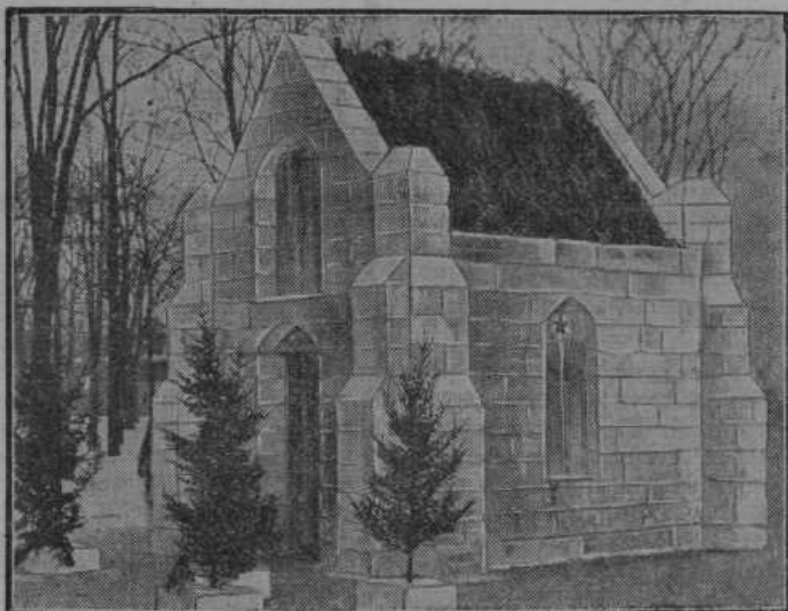
ka Leopolda Leskovarja razrešil njegove službe. Imenovan je bil svojčas začasni župan tukajšnje občine ter daljšo dobo let marljiv občinski odbornik. Na njegovo mesto je postavljen za člana občinske uprave Anton Predan, šolski upravitelj v Majšpergu.

Gerečja vas pri Ptuj. Brdsko gospodarstvo tukaj pri nas božja dekla, ki nam je pobrala kar pet oseb v teku treh tednov. Zadnji nam je preminul gasilec tovariš Kiseljak Jožef, kateri je po dolgi mučni bolezni, previden s sv. zakramenti, dne 20. februarja mirno v Gospodu zaspal. Pogreb rajnega se je vršil dne 23. februarja ob 8. uri zjutraj. Na zadnji poti so ga spremlili domači gasilci. Na grobu je v lepih besedah orisal življenje rajnega domači č.g. župnik Skuhala. Za slovo so mu tudi zapeli domači pevci. V miru počivaj, dragi nam Joško!

Studenice pri Poljčanah. Milo so zadoneli zvonovi pri sv. Luciji in naznanjali, da nas je za vedno zapustil naš dobri sosed Lepej Janez v Križci vasi. Dolgih šest let je voljno prenašal svojo težko bolezen in bil večkrat spreviden s sv. zakramenti. V tej dolgi bolezni sta mu marljivo stregli žena in hčerka, dokler ga ni dobri Bog poklical k sebi. Kako je bil priljubljen, je pričal njegov pogreb. Kljub slabi poti se ga je udeležilo mnogo sorodnikov in prijateljev. Predno so rajnega odnesli od hiše žalosti, se je poslovil od njega njegov prijatelj Anton Goričan z ganljivimi besedami. Naj počiva v miru, njegovi ženi in hčerkam pa iskreno sožalje!

Kostrivnica pri Rogaški Slatini. Dne 10. februarja smo ob obilni udeležbi pogrebcev spremlili k večnemu počitku Amalijo Strniša, posestnico v Spodnjem Gaberniku. Rajna je bolela več let na želodčnem raku. Bogu vdanost je prenašala grozno bolezen, zanašajoč se na božjo pomoč. V katoliškem duhu je vzgojila sedem otrok, kateri so vsi člani fantovske in dekliške Marijine družbe; starejša hčerka je marljiva cerkvena pevka. Počivaj v miru, ljuba mati, in na svidenje v nebesih!

Sv. Vid pri Grobelnem. Prisrčno in slovesno smo sprejeli novega g. župnika L. Kolenca. Čaka ga veliko dela v vsakem oziru. Pa saj vemo, da je prinesel s seboj veliko dobre volje in vneto srce za čast božjo in zveličanje duš. Sedaj se lahko vsa župnija udeleži ob

Cerkev iz leda v državi Viscousin v Zedinjenih državah.

vas slovo srce boli... Nato je g. kaplan sedel na sani in se med slovesnim zvonenjem odpeljal po sneženi cesti proti novi domačiji. Naj Vam nebeški Oče lajša Vašo življenjsko pot kot župniku v lepem Gomilskem!

Slivnica pri Mariboru. Kruto nas obiskuje božja dekla smrt. Več ko teden dni je preminulo, kar smo pokopali mater Kolmanovo. Prišla je zopet in izbrala iz naše sredine vrliga viničarja in očeta Jožefa Glodež iz Črete. Nič hudega sluteč se je podal zvečer 13. fe-

svojem brezverstvu, bi se vrnil nazaj na pravo pot, k sv. veri. V nedeljo smo se poslovili od gg. misijonarjev. Cerkev je bila nabito polna. Slovo je bilo težko. Marsikateremu so se orosile oči, ko se je naš g. župnik v imenu faranov od njih poslavljal. Naša zahvala bo najboljša, ako bomo tako živeli, kakor so nas učili, in če bomo te nauke v vsakdanjem življenju izpolnjevali.

Majšperg. G. ban je z odlokom z dne 6. februarja 1933 tukajšnjega občinskega odborni-

od tam pa do gozdarja. Prišli so kmalu nazaj. Prinesli so nosila in odeje. Tudi gozdar je prišel. Naložili so mrtvega na nosila, ga pokrili in odnesli. Tedaj sem jo urno pobral proti domu. Sedaj pa mi dajte piti; le malo sem še živ!

Sedli so zopet vsi okrog mize in nekaj časa mislili na mrtvega Jerasa. Nenadoma je eden zavpil:

»Poglejte vendar Medena, saj bo umrl! — Meden, Meden, kaj pa ti je?»

Meden je trudno rekel:
»Zelo — zelo — sem bolan. — Španska! — Trese me!»

Sklenili so, da takoj spravijo Medena domov. Blažun je dal hitro napreči sani.

»Dve steklenici ruma ti bom dal domov, Meden. Rum je najboljša sredstvo proti španski. Dobra stara dva steklenici ti bom dal. Plačal boš že pozneje!»

Eden tihotapev je sedel z njim na sani. Medena so zavili do vratu in ga odpeljali domov.

Ko je ostal sam, si je Meden doma hitro opomogel.

Jeras je mrtev! Črv, ki mu je izpodjedal življenje, je bil pohojen.

Meden je pil veliko. Velikansko zmago slavje mu je napolnjevalo srce. Sovražnik je bil mrtev. Krvoses, ki je sesal njegovo kri, se je iztegnil. Dobro tako!

Seveda, blebetal je nekaj o studencu. Toda kaj velja to? Kaj dokazuje to? Bile so le smrtne blodnje, spomin na doživljeni umor dekleta, o katerem sta oba izpričala. Tudi revolver, ki so ga našli pri mrtvem Jerasu, ni dokazal ničesar; nihče ne more potrditi, da je njegov. Saj je bil čisto navaden browning, kakor jih izdelajo na tisoče, brez kakega posebnega znamenja.

Meden je bil prav zadovoljen. Pil je še in še. Stopil je tudi k oknu, pogledal proti studencu, ki je vrel iz tal tam na Colnarjevem vrtu. Para se je vlekla po belo pokritem vrtu. Meden se je zasmel:

»Le čakaj, ti čarovni vrelec, ogenj v snegu! Dobim te, dobim te kljub vsemu!»

sem se založil dobro z živečem.»

Neprijatelj sladkim rečem.

Med amerikalansko vojsko je govornik pri slovesnosti navduševal poslušalce, naj so srčni in sklenili je z besedami:

»Vojskujte se, bojujte se, državljani, kajti sladko je umreti za domovino!»

»Zakaj pa vi ne umrete za domovino?» ga vpraša radoveden poslušalec.

Govornik malo obmolči, potem pa zavrne prijazno: »Nisem prijatelj sladkim rečem!»

(Dalje sledi.)